

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 5:

Forespørgsel til socialministeren og familie- og forbrugerministeren:

»Hvordan vil regeringen imødegå, at stadig flere fattige familier har et forsørgelsesgrundlag, der ikke levner børnene de muligheder, andre børn har, og vil ministeren på den baggrund være med til at sikre et minimumslevsniveau for familier i Danmark som et bidrag til at bekæmpe den negative sociale arv?«

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 7/10 2004. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/10 2004).

Formanden:

Enten skal vi have ro i salen, eller også må medlemmerne gå.

Så giver jeg ordet til ordføreren for forespørgerne, hr. Villy Søvnald, for begrundelse.

Begrundelse

Villy Søvnald (SF):

Det går godt i Danmark. Sådan indledte statsministeren sin tale ved åbningsdebatten den 7. oktober i år.

Over for det udsagn står de seneste 2 års rapporter fra Rådet for Socialt Udsatte og de humanitære organisationer. De melder om en helt anden historie. De melder om en stigende fattigdom, ikke kun i form af et større antal fattige, men også i form af en fattigdom, der rammer dybere.

For disse mennesker går det ikke godt i Danmark; tværtimod bliver det stadig sværere at tilhøre gruppen af de mindst privilegerede. Og hvad værre er, den ny fattigdom er en direkte konsekvens af de beslutninger, der er vedtaget af regeringen og af støttepartiet Dansk Folkeparti.

Jeg antager, at regeringen i dag ikke vil benægte den ny fattigdoms fremvækst, men at den i stedet vil påstå, at det er gjort af kærlighed til de mennesker, der bliver ramt. Det er næsten endnu værre – først at slå til, for derefter at hævde, at det er gjort af kærlighed. Hvis det er rigtigt, er det i hvert fald ikke af kærlighed til mennesker, men af kærlighed til penge.

Som det påvises i rådets rapport, er der sparet 750 mio. kr. på kontanthjælpen, besparelser, der sammen med starthjælpen har ramt i hvert fald 65.000 mennesker. Mange af dem er forsørgere.

I SF får vi i øjeblikket dagligt henvendelser fra mennesker, der ikke kan få økonomien til at hænge sammen, hvor der ikke er råd til at hjælpe børnene med de ting, der for os andre og vore børn er en selvfølge: foreningskontingenter til idrætsforeningen eller musikskolen, børnefødselsdagen, biografturen eller nyt tøj.

Hvis noget i dag er med til at cementere og forstærke den negative sociale arv, så er det netop at forvise forældre og børn til et liv, der økonomisk er så langt fra det, vi andre lever.

Vi opfatter det i SF som et fundamentalt svigt i forhold til løfterne om at hjælpe de mest udsatte grupper.

Jeg afventer spændt ministrenes besvarelser.

Formanden:

Tak til hr. Villy Søvnald.

Forespørgslen er stillet til to ministre. Først socialministeren for at svare på forespørgslen.

Besvarelse

Kl. 14.05

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

For ganske kort tid siden var jeg kaldt i samråd i Folketingets Socialudvalg, hvor emnet var fattigdommens omfang og konsekvenser i Danmark. Nu skal vi så til det igen, denne gang med fokus på børnefamilierne.

Børnenes opvækstvilkår, uddannelsesmuligheder m.v. er helt afgørende for Danmarks fremtid, og derfor er diskussionen selvfølgelig meget relevant. Men er det rigtigt, at der bliver stadig flere fattige familier med børn, og hvad er i det hele taget fattigdom i Danmark?

For at få proportioner ind i debatten er det vigtigt at være opmærksom på, at det er meget tvivlsomt, om der overhovedet findes absolut fattigdom i Danmark. Danmark er derudover kendetegnet ved at have en høj gennemsnitsindkomst og en meget lige indkomstfordeling. Begge ting er i høj grad med til at værne mod fattigdommen. Og Danmark har sammenlignet med andre vestlige lande en relativt lille andel af børn, som befinder sig i lavindkomstgruppen.

Diskussionen om fattigdom i Danmark må derfor nødvendigvis handle om dem, der har mindre i indkomst end andre, altså gruppen med de laveste indkomster. Men det forhold, at Danmark klarer sig godt sammenlignet med andre lande, kommer selvfølgelig ikke de børnefa-